

τὰ φαινόμενα δὲν εἶσαι μπουφός. Θὰ εἶπῃ λοιπὸν ὅτι ἔχεις σκοπὸν νὰ ἐργασθῆς. . . Ἡ τέχνη σου εἶνε ἡ δικηγορικὴ, καὶ ἐδῶ ἔχομεν δικαστήριον. . . Οἱ ἐδῶ δικηγόροι εἶνε γαιδούρια... ὥστε δὲν θὰ σου εἶνε δύσκολον νὰ ἀναδειχθῆς καὶ νὰ τους βάλῃς τὰ ὑκλιὰ. Ἐγὼ εἰμπορῶ νὰ σου εὔρω τώρα εὐθύς ἀξιόλογον πελατεῖαν... Ἐχεις ὄρεξιν καὶ ἀπόφασιν νὰ ἐξακολουθήσῃς αὐτὸ τὸ στάδιον ;...

Καὶ ἐπειδὴ ὁ νέος ἔνευε κάτω τὴν κεφαλὴν οὐδὲν ἀποκρινόμενος, ὁ πατὴρ ἐξηκολούθησε :

— Ναι ; λοιπὸν πήγαίνε νὰ ἐγγραφῆς εὐθύς, καὶ διὰ νὰ κάμῃς καλὴν ἀρχὴν, ἔχω ἐδῶ μερικὰς ὑποθέσεις, ρίξ' τους μιὰ ματιά.

Καὶ λαβὼν ἀπὸ τοῦ γραφείου του στοῖβα δικογραφῶν, ἐφόρτωσε τὸν θραχίονα τοῦ υἱοῦ του, καὶ πλήξας φιλικῶς τὸν ὠμόν του εἶπε :

— Εἰμπορεῖ νὰ μου φανῆς πολὺ χρήσιμος, ἂν θέλῃς νὰ καταλάβῃς τὰ πράγματα· καὶ ἐγὼ θὰ σε κάμω νὰ κερδήσῃς παράδες...

Ὁ Γεώργιος ὄλην τὴν ἡμέραν ἐκλείσθη καὶ ἐπέδωθε εἰς τὸ ἔργον, ἐξετάζων τὰ παλαιόχαρτα ἐκεῖνα. Ταχέως δ' ἐβεβαιώθη ὅτι τὰ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποκαλούμενα πράγματα οὐδὲν ἄλλο ἦσαν, ἢ ἡ τέχνη τοῦ ἀλμέγειν τὸν πλησίον μετὰ καταπληκτικῆς ἐπιδεξιότητος.

Τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ Γεώργιος ἔκρινε τὸν πατέρα του.

Ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ δικαστικοῦ ἐκείνου φοροτοῦ, ὅστις ἀπεκάλυψεν αὐτῷ τὴν λυπηρὰν ἀλήθειαν, καὶ ἔμεινε πολλὴν ὥραν σκεπτόμενος.

Εἶδε παρελθόνον ἐνώπιόν του ὄλον τὸ παρελθόν· εἶδε τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους τοὺς ἐκ τῆς μικρᾶς οἰκίας ἐξερχομένους ὡς σφάγια, ἤκουσεν αὐθις τὰς συζητήσεις καὶ τὰς βιαίας ἐκφράσεις, ἐπανεῖθε τὰς σπασμωδικὰς μορφὰς, τὰς πυγμὰς τὰς ἐγειρομένας πρὸς τὴν πατρικὴν στέγην καὶ ἐν τῇ ἀκοῇ του ἀντήχησεν αὐθις ἡ ἐπονεϊδιστὴ λέξις : Τοκογλύφε !

Ἦτο λοιπὸν υἱὸς τοιοῦτου ἀνθρώπου ! αὐτὸς ὁ ἐμπορούμενος γενναιοτάτων αἰσθημάτων, αὐτὸς ὁ ἀγαπῶν τὸ ἀγαθόν, τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ καλόν ;

Καὶ ἔμελλε λοιπὸν νὰ καταστῇ συνένοχος ἐκείνου !

Ἐμελλε νὰ τον καλύψῃ δημοσίᾳ διὰ τοῦ ἀξιωματὸς του, νὰ τον ὑπερασπίσῃ διὰ τοῦ λόγου του, καὶ νὰ παράσχῃ τὴν συνδρομὴν τῶν γνώσεών του εἰς τὸ χαμπεπέστατον ἔργον τῆς ληστεύσεως τῶν ἀδυνάτων ἀνθρώπων ;

Οὐχί ! Οὐδέποτε !

[Ἐπειτα συνέχεια].

Π. ΦΕΡΜΠΟΣ.

ΣΥΝΑΡΜΟΝΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογισμένης τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' καὶ Γ' ἔτους πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῦ δὲ Δ' πρὸς λεπτὰ 40.

FORTUNÉ DU BOISGODEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

Τὴν μέθοδον ταύτην ἠκολούθησεν ἐκ τῶν πρώτων ὁ γέρον Λεκόκ, ὅστις ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ ἐφευρέτης τοῦ συστήματος, ὅπερ συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐξασκῆ τὸ ἐπάγγελμα χωρὶς νὰ μεταβάλλῃ οὐδὲν, οὔτε εἰς τὸ ὄνομα, οὔτε εἰς τὰς ἔξεις του. Ἐν διαστήματι δὲ εἴκοσιν ἐτῶν, διεξήγαγε τὰς σπουδαιότερας τῆς ἀστυνομίας ὑποθέσεις, χωρὶς οἱ πλησιέστεροι γείτονες αὐτοῦ νὰ ἐκλάβωσιν αὐτὸν ἄλλως ἢ ὡς φιλήσυχον κτηματίαν. Μόνον ὅτε ἀπεσύρθη τῆς ὑπηρεσίας ἔλαβε τὸ ὄνομα Λεκόκ δὲ Γεντιλῆ.

Ὁ κύριος Τολβιάκ ἦτο, ἐννοεῖται, ὁπαδὸς τῆς νέας μεθόδου, ἐὰν δὲ προσωνομάσθη δὲ *Τιντσεμβραί*, τοῦτο ἔπραξε, διότι δὲν εἰργάζετο ἐπακριβῶς ἐντὸς τοῦ ἰδίου κύκλου τοῦ διασῆμου προκατόχου του. Ἡ εἰδικότης του ὡς ἀμειψοῦ τῶν ἐν τῇ ὑψηλῇ κοινωνίᾳ κακούργων, ὑπεχρέου αὐτὸν ν' ἀναστρέφῃται τοὺς φιληδόνους, τοὺς χαρτοπαίκτης, τοὺς στοιχηματίζοντας εἰς τὰ ἵπποδρόμια καὶ τὰς ἐλαφρῶν ἡθῶν γυναίκας τοῦ συρμοῦ. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ὤφειλε νὰ λάβῃ ὄνομα, ὅπερ νὰ γείνη δεκτὸν εἰς τὴν συναστροφὴν τῆς ἐκλεκτῆς νεολαίας, καὶ νὰ ἔχῃ ταυτοχρόνως οἰκῆμα, νὰ δικαιᾶται καὶ νὰ συμπεριφέρῃται ἀναλόγως.

Ὁ κύριος δὲ Τιντσεμβραί, ὅστις δὲν ἦτο Τολβιάκ παρὰ μόνον διὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀστυνομίας, ἐκράτει ἐν τῇ ὁδῷ Γοδῶ-δὲ-Μορῶ τὸν πρῶτον ὄροφον οἰκίας, πρὸς τὴν αὐλήν, καὶ διῆγε βίον ἀνθρώπου τακτικοῦ, ἔχοντος τεσσαράκοντα χιλιάδων φράγκων ἐτήσιον εἰσόδημα, ὅστις ἐξοδεύει τὸ εἰσόδημα, χωρὶς ὅμως νὰ ἐγίγη τὸ κεφάλαιον. Εἶχε δύο ἵππους ἵππασίας, ἕνα ὑπηρετήν, ὃν ἔφερον ἐκ Λονδίνου, καὶ ἄμαξαν ὑπ' ἐνοίκιον. Ἐπρογεματίεζεν ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἐδείπνα εἰς τὰ ἐστιατήρια τοῦ συρμοῦ, ἐσύχναζε τακτικῶς εἰς τὸ δάσος καὶ εἰς τὰς πρώτας παραστάσεις τῶν θεάτρων, ἐγνώριζεν ὅλους τοὺς Παρισίους, δηλαδὴ τὴν κοινωνίαν τῶν Βουλευτῶν, καὶ εἰσῆρχετο εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας. Δὲν εἶχε ποσὰς φίλους ἐπιστηθίους, δὲν ἐδέχετο ποτὲ ἐν τῷ οἴκῳ του τοὺς συντρόφους τῶν διασκεδάσεών του, καὶ ἀπουσίαζε συχνάκις χωρὶς νὰ εἶπῃ πού ἐπορεύετο. Ἦτο ὅμως ἀκριβῆς εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν χρεῶν τοῦ παιγνιδίου, ἔδιδε καλὰς συμβουλὰς, καὶ ἦτο λίαν ὑποχρεωτικός. Οὐδέποτε ὀπισθοχώρει προκειμένου περὶ μονομαχίας, καὶ προσεφέρετο εὐγενῶς πρὸς τὰς κυρίας. Δὲν ἦτο οὔτε φίληρις, οὔτε καυχηματίας, οὔτε φλύαρος,

καὶ ἠδύνατός τις νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἐχεμυθίαν αὐτοῦ.

Διὰ τοῦτο ἐθεωρεῖτο ὡς χρηστὸς καὶ εὐγενής, οὐδεὶς δὲ ἐπληροφορήθη ποτὲ περὶ τῆς καταγωγῆς του.

Ὁ θυρωρὸς του ἐσέβετο αὐτὸν πολὺ, καὶ οὐδὲν ἐξεπλήττετο βλέπων ἐνίοτε ἐρχομένους παρὰ τῷ πλουσίῳ καὶ σεβαστῷ οἰκιστῇ τοῦ πρώτου ὄροφου, ἀνθρώπους πενιχρῶς ἐνδεδυμένους. Ὁ κύριος δὲ Τιντσεμβραί ἠρέσκετο νὰ κάμῃ ἀγαθοεργίας, καὶ ἡ φήμη τοῦ ὡς ἀνθρώπου φιλελεήμονος ἐξέθετεν αὐτὸν εἰς τὰς ἐπισκέψεις τῶν κατ' οἶκον ἐπαίτων. Ὅταν ὁ Πιεδούσης ἦλθεν ὅπως τὸν ζητήσῃ ἵνα τὸν ὀδηγήσῃ ἐν τῇ ὁδῷ Ἀρβαλέτ, ὁ ἀγαθὸς θυρωρὸς ἐξέλαβε τὸν με σκιαδίον καὶ χιτωνίσκον ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον ὡς πτωχὸν αἰτοῦντα βοήθειαν ἐν ὀνόματι τῆς ἐν λοχίᾳ γυναικὸς του καὶ τῶν ἀνεῖαρου τέκνων του, καὶ ἐθαύμασε τὴν καλοκαγαθίαν τοῦ πλουσίου οἰκιστοῦ του, ὅστις ἐπορεύετο τὴν ὀδόνην ὥραν τῆς πρωίας νὰ ἐπισκεφθῇ ἐνδεῆ οἰκογένειαν.

Τρεῖς ἡμέραι εἶχον παρέλθει ἀφότου ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας μετεβίβασε μέρος τῆς ἑαυτοῦ ἐξουσίας πρὸς τὸν ἀνιχνευτὴν τῆς ὁδοῦ Γοδῶ.

Ὁ ἐνάμιλλος οὗτος τοῦ γέροντος Λεκόκ δὲν παρημέλει ποσῶς τὴν ὑπόθεσιν. Ἐνήργει καὶ ὁ ἴδιος καὶ διὰ τῶν ὀργάνων του ἵνα ἀποφύγῃ δὲ τὰς συχνὰς εἰς τὴν Διεύθυνσιν ἐπισκέψεις, συνήντα καθ' ἑκάστην, πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Μαγδαληνῆς, ἢ εἰς τὰ Ἠλύσια Πεδία, ἢ εἰς τινὰ πάροδον, ἀναλόγως τοῦ καιροῦ, ἀνθρώπον μετρίως, ἀλλὰ καθαρῶς ἐνδεδυμένον, ὅστις τῷ ἐζήτηι ν' ἀνάψῃ τὸ σιγάρον του καὶ ἐπωφελεῖτο τῆς περιστάσεως ν' ἀνταλλάξῃ μετ' αὐτοῦ λέξεις νινάς.

Ὁ διαβάτης οὗτος, ὅστις ἤναπτε τὸ σιγάρον του ἐν μέσῳ ὁδῷ, ὅτε μὲν ἐδῶ, ὅτε δὲ ἐκεῖ, πάντοτε ὅμως κατὰ τὰς δύο ἀκριβῶς, ἦτο ὁ Πιεδούσης, οὗτινος ὁ ζῆλος ἐξισοῦτο πρὸς τὴν ἀκριβείαν, διότι εἶχεν ὁμῶσει νὰ ἐπανεύρῃ τὸν φονέα, ὅστις τὸν εἶχεν ἐμπαιξίει δεῖξας αὐτῷ ψευδῆ χάρτην ἀστυνομικοῦ ὄργάνου.

Ὅθεν τὴν τρίτην ἡμέραν, εἴκοσι λεπτὰ πρὸ τῆς τακτικῆς ἡμερησίας συνεντεύξεως, ὁ κύριος Τιντσεμβραί, ἤδη ἔτοιμος ἵνα ἐξέλθῃ, ἀνεδίφει ἔγγραφά τινα ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του. Πρὸ μικροῦ εἶχε συνομιλήσει μετὰ τινος οἰκονόμου, ἢν ἔφερον ἐξ Ἀγγλίας, ὅπως ἐπιτηρῆ τὸν οἶκόν του, καὶ ἦτις εἶχεν ἀφεθῆ εἰς τὴν διακρίσιν τοῦ ὑπηρετοῦ του, ἐπίσης Ἀγγλοῦ τὴν καταγωγὴν πλὴν ἀχρείου ὑποκειμένου. Ἡ ἐκ τοῦ πέραν τῆς Μάγλης οἰκονόμος αὕτη δὲν εἶχεν ἔτι καταστῆ ἡμέρας τῆς ὑπηρεσίας, ὡς ἐκ τούτου ὁ εὐγενὴς τῆς ὁδοῦ Γοδῶ, ἐθεώρησε καλὸν ὅπως δώσῃ αὐτῇ λεπτομερεστέρως ὀδηγίαν, καὶ ἐκ φόβου μήτοι δὲν προφθάσῃ τὸν Πιεδούσην, ἔσπευσε νὰ διέλθῃ ἐν βίᾳ ἔγγραφα ἐκτεθειμένα ἐπὶ τοῦ γραφείου του.

Τὰ ἔγγραφα ταῦτα δὲν ἐφαίνοντο ἀναφερόμενα εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς δολοφονίας.